

РЕШЕНИЕ

№ 119

гр. Стара Загора, 08.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

при участието на секретаря Таня Д. Кемерова Митева като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20255500500748 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл.258 от Граждански процесуален кодекс /ГПК/ и сл.

Образувано е по въззивна жалба на “С.” ЕООД, ЕИК № *****, представлявано от управителя М.И.М., действаща чрез адв. Л. Х., срещу решение № 445/27.06.2025 г. по гр.д.№ 3293/2024 г. по описа на Районен съд – К..

Първоинстанционното решение се обжалва като неправилно и незаконосъобразно, поради постановяването му в нарушение на материалния закон.

Развити са оплаквания за неправилност на изводите на съда, че ищецът е упражнил надлежно правото си да прекрати трудовото правоотношение без предизвестие по реда на чл.327, ал.1, т.3 от КТ.

В тази връзка се излагат доводи, че не работодателят е променил едностранно мястото или характера на работа на ищеца, а той сам е заявил, че затваря търговския обект, в който работи, като негово нелоялно поведение към работодателя е станало причина последният да ограничи достъпа му до паричните си средства.

Въззивникът счита, че ненадлежното упражняване от страна на ищеца на правото му да прекрати едностранно трудовия си договор обуславя законосъобразното прекратяване на същия от работодателя чрез налагане на дисциплинарно наказание “Уволнение”, т.к. събраните по делото

доказателства категорично установяват допуснатите от работника нарушения на трудовата дисциплина, представляващи злоупотреба с доверието на работодателя, разпиляване на поверено му за пазене имущество и злепоставяне на работодателя.

Сочи се, че неоснователността на предявения главен иск обуславя и неоснователност на обусловения иск по чл.221, ал.1 от КТ.

Изложени са и оплаквания, за неправилност на решението досежно размера на този иск, като в тази насока въззивникът твърди, че последното съгласувано между двете страни брутно трудово възнаграждение на ищеца е било 1000 лв., а последващото увеличение на размера е станало по силата на споразумение, което е подписано за работник и работодател от самия ищец, без знанието на законния представител на работодателя.

Претендира се отмяна на обжалваното решение и постановяването на ново, с което предявените иски бѣдат отхвърлени като неоснователни, а на въззивното дружество бѣдат присѣдени разноските пред двете съдебни инстанции.

При условията на евентуалност се претендира частичната отмяна на решението по отношение на иска по чл.221, ал.1 от КТ за разликата над 1000 лв.

В законоустановения срок въззиваемия М. И. И., ЕГН – *****, с адрес: гр.К., ул. “****”, действащ чрез адв. Г. М., е подал отговор на въззивната жалба, с който я е оспорил като неоснователна.

Изложил е съображения, че първоинстанционният съд правилно е обосновал изводите си за прекратяване на трудовия договор едностранно от работника в хипотезата на чл.327, ал.1 , т.3 от КТ на 13.09.2024 г., поради което и извършеното от работодателя дисциплинарно уволнение на 14.10.2024 г. се явява незаконосъобразно.

В тази връзка се сочи, че трудовото правоотношение между страните е било прекратено с получаването на изявлението на работника от работодателя и би могло да се запази единствено в хипотезата на злоупотреба от страна на работника с правото му по чл.327 от КТ.

По делото обаче не били налице доказателства за подобна злоупотреба, т.к. било доказано, че представители на работодателя са иззели стоката, инвентара, парите, касовите книги, компютрите и друга техника от магазина, в който е полагал труд въззиваемия, и са ограничили достъпа му до обекта, който впоследствие са отдали под наем на друго лице.

От своя страна работодателят не е дал на въззиваемия никакви указания, свързани с начина на осъществяване на трудовите му задължения, въпреки заинтересоваността на работника, както и е създал затруднения в комуникацията помежду им.

С оглед на това въззиваемият счита, че е доказана недобросъвестността на работодателя при упражняване на правото му на налагане на дисциплинарно наказание “уволнение”.

По отношение на акцесорния иск се излагат доводи за правилност на

решението на първоинстанционният съд касателно размера на обезщетението.

Развиват се съображения, че събраните по делото доказателства безспорно установяват работодателят да е узнал за размера на БТВ на въззиваемия от 4855 лв. още в началото на м.02.2024 г. след който момент е продължил за период от пет месеца да го начислява в такъв размер, и да прави удържки за данъци и осигуровки за сметка на работника в такъв размер, а заплащането по банков път е било нареждано или от законния представител или от пълномощника на дружеството, т.е. с конклюдентни действия се е съгласил с получаваното от М. И. трудово възнаграждение.

Претендира се потвърждаване на обжалваното решение и присъждането на разносните пред въззивната инстанция.

В проведеното открито съдебно заседание страните не участват лично, респ. чрез законен представител, или чрез процесуални представители.

След запознаване твърденията и възраженията на страните, въз основа на събраните доказателства, на основание чл.235, ал.3 от ГПК съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е допустима, т.к. е подадена от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, в предвидения в закона срок за обжалване, при наличието на правен интерес, т.к. с нея се обжалва негативно за въззивника първоинстанционно съдебно решение.

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба от М. И. И. срещу на "С." ЕООД, с която са предявени кумулативно обективно съединени иски с правни основания по чл.344, ал.1, т.1 и т.3 от КТ.

С исковите си ищецът е претендирал признаване на дисциплинарното му уволнение, извършено със заповед за прекратяване на трудов договор № 6/06.02.2020 г., издадена на 03.10.2024 г. от управителя на ответното дружество, за незаконно и за неговата отмяна, както и за присъждане на сумата от 29130 лв., представляваща обезщетение за оставането му без работа в резултат на това незаконно уволнение.

С подаденият отговор на исковата молба ответното дружество е възразило срещу редовността на исковата молба поради противоречие между обстоятелствена част и петитум.

Възражението е обосновал с доводите, че ищецът претендира незаконността на дисциплинарното му уволнение да произтича поради наличието на предхождащо налагането на дисциплинарното наказание прекратяване на трудовия договор от негова страна, поради което няма как да претендира отмяна на дисциплинарното наказание, а следва да претендира установяването на прекратяване на трудовото правоотношение по свой почин на 19.09.2024 г. Респективно по отношение на иска за обезщетение да се уточни дали той е по чл.225, ал.1 от КТ или по чл.221, ал.1 от КТ.

Съдът е възприел възражението на ответното дружество за основателно и е оставил исковата молба без движение, с указания до ищеца да уточни своите иски претенции.

С подадена на 04.03.2025 г. молба ищецът е заявил, че предявява установителен иск, с който да се приеме, че сключеният между страните трудов договор № 6/06.02.2020 г. е бил прекратен на 13.09.2024 г., и при условията на алтернативност и евентуалност /в случай, че отрицателния установителен иск за признаване не бъде разгледан или бъде отхвърлен/ - установителен иск за признаване за незаконно уволнението на ищеца, извършено с връчената му на 14.10.2024 г. заповед за прекратяване на трудов договор № 6/06.02.2020 г., издадена на 03.10.2024 г. от управителя на ответното дружество /дисциплинарно уволнение/.

Ведно с тези главни иски, е уточнил и предявените акцесорни такива : по първия отрицателен установителен иск – акцесорния иск е по чл.221, ал.1 от КТ и по втория алтернативно и евентуално предявен установителен иск – акцесорния осъдителен иск и по чл.225, ал.1 и ал.2 от КТ.

Съдът е приел, че нередовностите на исковата молба са били отстранени и с определение по чл.140 от ГПК, постановено на 08.04.2025 г. е изготвил проект за доклад на делото, в който е приел, че е сезиран с четири иска, а именно установителен иск, с който да се приеме, че сключеният между страните трудов договор № 6/06.02.2020 г. е бил прекратен на 13.09.2024 г., и при условията на алтернативност и евентуалност /в случай, че отрицателния установителен иск за признаване не бъде разгледан или бъде отхвърлен/ - установителен иск за признаване за незаконно уволнението на ищеца, извършено с връчената му на 14.10.2024 г. заповед за прекратяване на трудов договор № 6/06.02.2020 г., издадена на 03.10.2024 г. от управителя на ответното дружество /дисциплинарно уволнение/, и ведно с тези главни иски и два акцесорни такива : по първия отрицателен установителен иск – акцесорния иск е по чл.221, ал.1 от КТ и по втория алтернативно и евентуално предявен установителен иск – акцесорния осъдителен иск и по чл.225, ал.1 и ал.2 от КТ.

С молба от 28.04.2025 г. ищецът отново е уточнил исковата си молба като е заявил, че предявеният главен установителен иск по същество да се счита по чл.344, ал.1 т.1 от КТ – за признаване за незаконно уволнението на ищеца, извършено с връчената му на 14.10.2024 г. заповед за прекратяване на трудов договор № 6/06.02.2020 г., издадена на 03.10.2024 г. от управителя на „С.“ ЕООД /дисциплинарно уволнение/, но на основание чл.327, ал.1, т.3 от КТ поради едностранното прекратяване на трудовия договор от ищеца без предизвестие на 13.09.2024 г. В тази връзка предявеният акцесорен иск по същество да се счита по чл.221, ал.1 от КТ за сумата от 4855 лв.

В случай, че не бъде признато за незаконно уволнението на ищеца на основание прекъсване на трудово-правната връзка между страните по чл.327, ал.1 т.3 от КТ, то уволнението да бъде признато за незаконно на посоченото в заповедта за прекратяване на трудовия договор основание по чл.330, ал.2 т.6 от КТ, като акцесорният иск в този случай е по чл.225, ал.1 от КТ – обезщетение за времето през което ищеца е останал без работа поради уволнението в размер на 29 130 лв., равняващо се на сбора от 6 БТВ всяко от

които по 4955 лв., считано от 14.10.2024 г. до 14.04.2024 г., т.е. за максималния срок от 6 месеца.

Тази молба е докладвана в проведеното на 28.04.2025 г. открито съдебно заседание, в което ход на делото не е бил даден, а във връзка с нея съдът не е предприел никакви процесуални действия.

В следващото проведено на 12.05.2025 г. открито съдебно заседание съдът е докладвал делото съобразно проекта за доклад в определението си по чл.140 от ГПК № 953/08.04.2025 г., като е обявил проекта за доклад за окончателен.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е разгледал и се е произнесъл по предявеният от ищеца иск установителен иск по чл.344, ал.1 т.1 от КТ – за признаване за незаконно уволнението на ищеца, извършено с връчената му на 14.10.2024 г. заповед за прекратяване на трудов договор № 6/06.02.2020 г., издадена на 03.10.2024 г. от управителя на „С.“ ЕООД /дисциплинарно уволнение/ и неговата отмяна, и за присъждането на обезщетение по чл.221 от КТ в размер на 4855 за обезщетение за срока на предизвестие при безсрочно трудово правоотношение.

В мотивите на решението липсва формирана воля на съда досежно други иски - записано е дословно, че „... Предвид уважаването на исковите по чл.334, ал.1 т.1 от КТ и чл.221, ал.1 от КТ, предявеният иск по чл.344, ал.1 т.3 от КТ за заплащане на обезщетение за времето, през което ищецът е останал без работа, поради незаконното уволнение, считано от 14.10.2024 г. до 14.04.2025 г. в размер на 29130 лв., /равняващ се на сбора от 6 БТВ на ищеца, всяко от които по 4855 лв./, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.“.../

В диспозитивът на решението също не са налице произнасяния на съда по други иски.

При така установените обстоятелства и при изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК настоящият въззивен съд намира, че първоинстанционното решение е валидно, но е недопустимо, а съображенията за това са следните:

Основно задължение на съдът е да разгледа и да се произнесе по всяко искане за защита, отправено до него.

Предметът на делото се определя от ищеца и представлява заявеното от него като спорно материално субективно право, чиято защита той претендира посредством съдебното решение и представлява и предмет на самото решение и на неговата сила на пресъдено нещо.

Този предмет може да бъде разширен от ответника чрез предявяването на инцидентен установителен иск, насрещен иск или възражения за прихващане или за задържане.

Въз основа на заявеният от всяка от страните предмет съдът прави по реда на чл.146 от ГПК доклад по делото, с който очертава предмета на правния спор, по който ще се произнесе със своето решение.

В конкретният случай първоинстанционният съд е приел, че предметът на делото му съвпада с този, който е бил очертан с изготвения с определения от 08.04.2025 г. проект за доклад.

Съгласно този доклад съдът е сезиран с четири иска – 1/ главен установителен иск за признаване на установено, че сключеният между страните трудов договор № 6/06.02.2020 г. е бил прекратен от ищеца едностранно без предизвестие на 13.09.2024 г.; 2/ главен акцесорен иск за присъждане на обезщетение по чл.221, ал.1 от КТ в размер на 4 855 лв.; 3/ евентуално съединен иск по чл.344, ал.1 т.1 от КТ с главния установителен иск, за признаване за незаконно уволнението на ищеца, извършено с връчената му на 14.10.2024 г. заповед за прекратяване на трудов договор № 6/06.02.2020 г., издадена на 03.10.2024 г. от управителя „С.“ ЕООД /дисциплинарно уволнение/; 4/ кумулативно съединен с този иск иск по чл.344, ал.1 т.3 от КТ за присъждане на обезщетение за оставане без работа в резултат на незаконното уволнение на ищеца.

Направеното с молбата от 28.04.2025 г. уточнение на исковата молба, засягащо вида и броя на предявените иски, не е било отразено от съда по надлежния процесуален ред, изискващ изменение на доклада по делото и прекратяване на производството по заявеният като главен иск за установяване на прекратяването на трудовото правоотношение едностранно от ищеца без предизвестие на 13.09.2024 г.

Това от своя страна е изисквало при разглеждането на делото съдът да разгледа този иск и да се произнесе по същество по него, или със самото съдебно решение да прекрати производството в тази му част.

Последното се явява процесуалната предпоставка, която обуславя допустимостта на произнасянето на съда по евентуално съединения иск по чл.344, ал.1 т.1 от КТ за признаване за незаконно на уволнението на ищеца, извършено със заповедта, с която работодателят му е наложил дисциплинарно наказание „уволнение“, и неговата отмяна.

В случая първоинстанционният съд нито е разгледал по същество заявеният от ищеца като главен иск, като следва и да го е отхвърлил като неоснователен, нито е прекратил производството по делото в тази му част, поради което в нарушение на процесуалните правила се е произнесъл по същество направо по евентуално съединеният иск по чл.344, ал.1 т.1 от КТ, като е признал дисциплинарното уволнение на М. И. И. за незаконно и го е отменил.

Това нарушение на процесуалните правила е съществено и следва да бъде приравнено по своите правни последици на визираната в чл.270, ал.3, изр.3-то от ГПК хипотеза на разглеждане на непредявен иск, т.к. съдът не е спазил поредността на разглеждане на заявените от ищеца евентуално съединени иски.

Ето защо и с оглед изложените съображения първоинстанционното решение следва да бъде обезсилено като недопустимо, а делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на Районен съд - К..

При новото разглеждане на делото първоинстанционният съд следва да предприеме нужните процесуални действия за изясняване на предмета на делото, касателно броя и вида на предявените от ищеца искове.

Относно разноските:

Разноски в настоящото производство не следва да бъдат присъждани, а направените от страните разноски следва да бъдат присъдени от първоинстанционния съд при новото разглеждане на делото по правилата на чл.78 от ГПК съобразно изхода на спора.

Относно обжалваемостта на решението:

С оглед разясненията за приложението на закона, дадени с ТР № 1/17.07.2001 г. на ВКС – т.3, съгласно които въззивните решения, с които се обезсилват първоинстанционни решения, като делото се връща за ново разглеждане, подлежат на касационно обжалване, въззивният съд приема, че настоящото решение подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд.

Водим от изложените мотиви и на основание чл.270, ал.3 от ГПК
Окръжен съд – Стара Загора

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 445/27.06.2025 г. по гр.д.№ 3293/2024 г. по описа на Районен съд – К. и **ВРЪЩА** делото за ново разглеждане от друг състав на Районен съд - К..

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок, считано от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____